

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

**Henricus, de Sancto Ignatio
Leodii, 1709**

Caput XI. Septem species luxuriæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](#)

Cæcitatem, & passionem vehementem *inconsideratio & precipitatio*, seu prudentis deliberationis defectus naturaliter subsequitur.

¹³⁶ *Inconstantiam* hominis luxuriosi, subinde decernentis à luxuria recedere, vel ipse *Tentius Ethnicus* derider, loquens de *Eunicho* quodam, qui dicebat le recessorum ab amica: *Hac verba una falsa lachrymula restringet.*

¹³⁷ Amorem etiam sui, præsentisque seculi, ex luxuria nasci, constat ex eo quod isti vitio impliciti, finem suum ultimum ponant in carne sua, obscenique illius ac præsentis seculi voluptatibus, quas adeo depereunt, ut aliam beatitudinem non quererent, si iis semper perfrui possent. Dicunt enim cum iis de quibus Sap. 2. *Venite ergo, fruamur bonis quae sunt, & uiuamur creaturæ tanquam in juventute celeriter.... nullum pratum sit, quod non pertranseat luxuria nostra.... & hoc est sors.*

¹³⁸ Atque hinc tandem profluit *odium Dei*, luxuriam prohibentis ac punientis, horrorque vel desperatio futuri seculi. Eò quod ex una parte nihil ibi luxuriosus expectet nisi gehennam, luxuriosis preparata; ex alia parte ipsi impossibile videatur carnis voluptatibus nuntium omnino remittere; impossibile proinde gehennam vitare, & ad gaudia aeterna pervenire. Inde ergo horror & desperatio in ipsis voluntate, juxta illud: *Desperantes se metipos tradiderunt impudicitia.*

C A P U T X.

Gradus, per quos luxuria homines paulatim perdit.

¹³⁹ *S*icut Antoninus p. 2. tit. 5. c. 1. §. 4. dicit, quod sicut ignis paulatim consumit tempus; ita & luxuria hominem. A cogitatione turpium incipit, & nisi statim resistatur, ulterius procedit. Progressus autem luxuria fit per septem gradus. Primus est sensualis complacencia toleratio. Secundus est morosa delectatio. Tertius est in auctum consenso. Quartus, impudicus aspectus. Quintus, turpis confabulatio. Sextus, libidinosa contrectatio. Septimus, operis explatio.

¹⁴⁰ Paulò aliter *Glossa in Job. 31. Visum sequitur cogitatio; cogitationem delecatio; delectionem consensus; consensum opus* (primo imperfectum per turpem locutionem & conrectationem; deinde perfectum per consummationem) *opus sequitur consuetudo; consuetudinem necessitas; necessitatem desperatio; desperationem damatio.*

C A P U T XI.

Septem species luxuria.

¹⁴¹ *S*eptem luxuria species à Doctoribus com muniter assignantur, fornicatio simplex, stuprum, adulterium, incestus, rapto, sacri Tom. I.

legium, & peccatum contra naturam. Nec dif fident S. Thomas, licet 2. 2. q. 154. a. 1. ad 3. sex tantum species enumeret, sacrilegium que ad adulterium reducat. Hoc enim ideo facit, quia mulier uovens continentiam, quadam spirituale matrimonium facit cum Deo; & ideo sacrilegium quod committitur in violatione talis mulieris, est quoddam adulterium spirituale. Solum proinde quoad vocem discrepat ab assignantibus septem species; adulterium spirituale appellans, quod alii sacrilegium vocant. De quo propteræ seorsim ab adulterio S. Doctor differit ibidem a. 10.

De istis omnibus luxuria species ad sextum Decalogi præceptum tomo sequenti, Deo dante, copiosè differemus.

C A P U T XII.

Remedia luxuria.

Quemadmodum Medicus corporalis ad 142 prudenter præscribenda remedia morbi corporalis, inquirere debet radicem ex qua morbus provenit; ita proportionaliter Medicus spiritualis. Radices vero luxuria esse solent, vel 1°. cohabitatio certarum personarum, præstum diversi sexus, vel certi consortii frequentatio; vel 2°. maligna quedam complexio naturæ specialiter proclivis in venarem; vel 3°. prava consuetudo, seu habitus per plures actus venereo præcedentes contractus, ad similes actus inclinans. Et remedium quidem generale ad comprimentam luxuriam, est tun oratio fervens ac frequens ad implorandum divinum auxilium, quoniam aliter non possem esse continens, nisi Deus der; sicut & custodia tenuum tam externorum, quam internorum: quia mors intrat perfenes sras, Hierem. 9. ac specialiter per oculos. Thren. 3. oculus mens depravatus est animam meam, prout expurus est David oculos conjiciendo in Berfabeam. Per aures item, quia corrupti mores bonus colloquia prava, 1. Cor. 15. Tum etiam munimentum cogitationum sanctarum. Scriptum est enim: *cogitatio sancta servabit te.* Et fuga otiositatis, ut nos semper diabolus inveniat occupatos, ne ex otiositate nostra aliquem intrandi aditum ad animas nostras valeat invenire.

Præter generalia tamen illa, si luxuria ex 143 prima radice proveniat, occasio illa deserenda est, si licet fieri possit, juxta dicta de peccatorum occasionibus suprà, non obstante quod ista defertia incommodum adferet temporale. Quia, ut sapienter ait Vincentius Carrasco septimus Generalis Societatis apud P. Daniellum Bartholi in ejus vita 1. 2. c. 13. *minimum dubitationis de salute eterna* (minima proinde probabilitas periculi de ea amittenda) *debet homini esse pluris certissimo periculo, ingenique rerum temporalium lucro.*

Si vero proveniat ex secunda & tercia ratiōe, adhibendæ sunt carnis macerationes;

Ffff 2